

Men jeg kan i det hele kun gentage, at forinden man i nogen Grad faar oplyst, hvorledes de økonomiske Virkninger af et saadant Forslag vil være, vil vi fra konservativ Side ikke kunne tage endelig Stilling til Sagen.

Jeg maa maaske yderligere have Lov til at tilføje, at det konservative Folkeparti med Tilfredshed har hørt den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger angaaende Statsboligfondens § 5. Det har stædse været vor Anskuelse og er ogsaa med Styrke blevet hævdet af de af Partiets Medlemmer, som har haft med dette Spørgsmaal at gøre, at skulde denne Lovs § 5 anvendes, maatte det kun være en Henstand, der blev givet, man kunde ikke træffe en generel Ordning, men maatte tværtimod undersøge hver enkelt Sag for sig og træffe Ordningen derefter.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg skal gerne gentage, hvad jeg sagde for et Øjeblik siden om det af Socialdemokratiet forelagte Forslag, at det efter min Opfattelse tager et ret bestemt og begrænset Sigte og er knyttet til en Udvikling, som vi i den sidste halve Snes Aar har gennemløbet. Men naar det ærede Medlem Hr. Hauge som Ordfører for Forslagsstillerne hævder, at Skattelempelser ogsaa i Fremtiden er nødvendige, at Udgifterne, som følger med Bolig i Ejendomme, der er opført i det sidste Tiaar, ikke kan bæres, og udtaler dette som en Paastand holdt i Almindelighed, saa siger jeg til det ærede Medlem, at med saadanne Paastande bør man være varsom, og hvis det er en Paastand, der har ført det ærede Medlem til at stille Forslag om at gaa fra Selvbestemmelsesret for Kommunerne med Hensyn til Skattelempelser og Skattefritagelser over til Tvangssituationer, som ganske vil hindre Kommunerne i at tage et rimeligt Hensyn til de i Kommunen tilstedeværende Forhold, forekommer det mig, at det ærede Medlem og hans Medforslagsstillere bevæger sig ad Veje, som neppe vil være fremkommelige, og sigter mod Maal, som de neppe vil kunne naa, og som det er meget tvivlsomt om man kan ønske dem Held til at naa.

Det ærede Medlem siger, at Restancerne til Statsboligfonden er et Bevis for Uholdbarheden af de bestaaende Tilstande. I mange Bygninger er, siger det ærede Medlem, Lejen saa høj, at den maa nedsættes, og i dette sidste er jeg for saa vidt ikke uenig med ham. Det gælder ikke mindst det store Byggeri i forskellige af vore større Byer; og da navnlig i Hovedstaden, et

Byggeri, som er udført til Priser, der gør Lejesummer fornødne, som staar i Misforhold til den økonomiske Evne, som Befolkningens brede Lag nu har i Sammenligning med, hvad det tidligere troede at have. Men Forholdene har jo dog endnu ikke antaget nogen katastrofal Karakter, i hvert Tilfælde er Vanskelighederne ingeniende saa overhængende, at det tvinger ind paa at tage overilet Beslutning i nogen Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard var inde paa en Omtale af Restancerne Antal og Størrelse med Hensyn til Renter og Afdrag til Statsboligfonden. Jeg kan derom oplyse, at Restancerne Antal den 1. April 1926 var ca. 130 og den 1. Oktober 1926 ca. 600, og at den samlede Restancesum paa de paagældende Tidspunkter var 45 000 Kr. og 114 000 Kr. Det vil sige, at det samlede Restancebeløb er 45 000 Kr. + 114 000 Kr. + ca. 11 000 Kr. fra endnu tidligere Terminer, altsaa 170 000 Kr., og naar man nu erindrer, at det drejer sig om Renter og Afdrag paa Laan til et Beløb af op imod 100 Mill. Kr., vil man erkende, at disse Tal ikke er Udtryk for, at vi er nær en katastrofal Tilstand paa dette Omraade. Disse Tal, synes det mig, staar i nogen Maade i Modsætning til det manglestrubede Raab om, at nu skal man skride til generelle Nedsættelser. Hermed vil jeg paa ingen mulig Maade have sagt, at der ikke blandt dem, der raaber højt i denne Sag, er Folk, som virkelig er i en Nødstilstand, men det var jo menneskeligt, naar man først har faaet organiseret sig, og somme føler Trykket haardt, om andre vilde støtte Lempelsen af dette Tryk ved at istemte Kravet og ikke forhaste sig alt for stærkt med at foretage de Indbetalinger af Renter og Afdrag, som vel skal præsteres, men med Hensyn til hvilke der dog — Staten er jo altid skikkelig — kan gives ret lang Frist.

Om end jeg derfor erkender, at det er et Spørgsmaal, som maa tages op til Overvejelse og Løsning — og jeg har jo meddelt, at det er vel paabegyndt for Københavns Vedkommende, og at det senere ogsaa skal tages op for de øvrige Landsdeles Vedkommende, ikke blot for den høje Bebyggelse, men ogsaa for Parcelbebyggelsen — mener jeg dog, at et Spørgsmaal som det, der gennem det socialdemokratiske Forslag her er rejst, kun bør behandles i Belysning af hele den Sag, som jeg her har fremdraget, i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvilke Foranstaltninger § 5 kan give Anledning til. Før vi har Rede paa, i hvilket Omfang der paa Grundlag af denne Bestemmelse